

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUI

REDACCIO Y ADMINISTRACIO

PALMA: P. A. Maura, 18.

INCA: C. de la Murta, 5.

SONARÀ CADA DIJOURS SI TÉ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, UNA Pesseta

Un número solt, CINQ cts.

CONTINUEM

No'm parlem pus.

Així meteix m'he torcades les baves, tota aqueixa setmana, vegent el cas que han fet de la meua decisió i com m'estiren i m'aconhorten els meus companys de Redacció.

Cada dia dematí he llegida L'IGNORANCIA de dissapte passat, i la tornava llegir al vespre quant estava dins el llit, i la son venia a tancar-me els ulls.

No més que ara sembla que jo volia fugir, abandonar, aqueixa fillona nostra, quant era tot lo contrari: la volia posar en millors mans, i jo dedicar-me a una altra secció de terça o quarta plana.

Els lectors, sé cert que pensen aixís.

Però que hi hem de fer!

Els meus companys si que les hi tenen entelats en els ulls!

Però... no'n parlem pus. (1)

De lo passat.

La nota dominant d'aquests dies, es la de la vaga i comensament de revolució sense motiu de cap classe. Aqueix moviment que ha sacsats tot el país, fa l'impresió de que era motivat per la por que els meteixos obrers tenen a un poder ocult i que se presenta amb una autoritat terrible, mil vegades més imponent que cap altra.

Però sembla que no agontarà molt. Els meteixos obrers reaccionen i no consentiran que tres o quatre s'imposin pera fer reinat la destrucció i el desordre.

El jornal de vuit hores.

El govern com a cosa social, ha publicada una llei fitxant en vuit hores la tasca a fer an els oficis del ram de construcció. No hi deim res.

Ara, lo que no estam satisfets de aqueixa llei; perque no més es mitja llei. Falta una segona part que digui lo que han de fer els obrers les altres vuit hores. Perque aquí ja no se tracta de descansar, ja que per satisfer aquesta necessitat, en tenen vuit més, sino de fer tot lo possible per *entretenir* els

(1) NOTA: Conformes fora en lo de tenir la vista entelada. Hi veim ben clar, gràcies a Deu!

obrers aquestes vuit hores de sobres.

Perque sinó, sabeu que succeirà? Que les tavernes s'ompliran i serà origen de males costums i de mal gastos.

Per això dèim que la llei no més està a mitjàn lloc. Falta la segona part de distribuïr les hores d'oci, perque sien ben aprofitades.

Veam, si la faràn a dalt?

EL SEMBRADOR.

PLANTS.

I

Per a cantar amb música «Torna a Sorrento»

Lo meu cor, no més que plora
d'enyorança malaïda...

Vida mia, trista vida,

vida mia sens consoll...

Ai, que trista que es passada

i va passant m'existència:

se'm va marcir l'innocència

i l'amor ha pres el vol!...

I dins un daler sens mida

lo meu cor fan sols gemega:

l'esperança se m'anega

dins un'ampla mar de doll...

Ai, ma pobre amor

la meua amor volguda

jo t'he perduda

dins la maror!...

II

«A un rossinyol»

Rossinyol que el cor etcises,

rossinyol de primavera,

no'm diries la quimera

que fa bategar ton pit?

Rossinyol, tu que enamores,

no'm diries la fontana

on beus la nota galana

que escolta el bosc, dia i nit?

Rossinyolet de ma vida,

no'm deixaries ta lira

i lo meu cor qui sospira

cantaria son neguit?...

Ai, que es ma tristor

la febrosa enyorança,

la remembrança

del meu amor!...

Buscariet de la Plana.

VERITAT

La veritat es una de les primeres obligacions que l'homo deu haver de posseir dins la societat en que està obligat a viure.

La adulació i la mentida solen fer-mos amics. El dir la veritat, nos cerca inemics.

El mentider aguanya que quant diu veritat no'l creuen.

Quan la mentida pugués ser beneficosa a un tercer, aquest, la pot apreciar; però sempre se desprecia el mentider.

Amb la mentida ja-mai es pot distingir clarament l'amistat i l'enamistat.

El món està enmetzinat pel desig, de l'estufer, que vol fer veure que som més que realment no som. La veritat es filla de la mentida.

Per lo meteix, la mentida es un vici repugnant. El qui té la mala costum de dir mentides, es un dissortat que no sab parlar la veritat i fa el trist paper de posar-se en ridicol, sense dar-se'n compte, i sovint el troben en la mentida a la boca.

Siem doncs veritables i sensers: a fi que es puga dir en parlar de nosaltres: *Si això hu ha dit en tulà, ja ho poreu ben creure, perque es persona formal, es un bon subjecte.*

UNA SEUVATGINA.

PER INFANTS... I GRANS

L'OR

Hi hagué un rei qui havent descobert en son reïne unes grans mines d'or, empleà la major part de sos vasalls en treure'n el preciós metal; lo qual donà per resultat l'abandonament de casi tot el conró; per lo qual un dia se presentà en el país l'espectre de la fam.

Però la Reina qui era prudent i estimava son poble, ordenà en secret fabricar pans, gallines, coloms i altra clase d'aliments, tot d'or pur; i quant el Rei se posà en taula un dia, ella feu de manera que li servissen totes les viandes d'or;

De tot d'una, pensar el Rei que era un excellent regalo; però quant vegé que no li servien res pus, començà a impacientar-se

Llavores la Reina li explicà la significança d'aquell *menjar* extrany, disposat per ella meteixa, amb lo qual li volia demostrar que l'or no alimentava, i que seria molt més sensat emplear sos vassalls en el con-

ró de la terra, qui mai se cansa de produir, que no dedicar-los tots o casi tots a extreure de les mines un metal que ni mata la fam, ni apaga la set, i que no té més valor que el que vulguen donar-li els homes; i que desapareixeria tan prompte com n'hi hagués en abundància excessiva.

La Reina tenia raó.

HUC DE BANDRIS.

LO QUE SOM JO

Som una pobre pagesa
que ben poc he estudiat
i pas tranquila la vida
allunyada de Ciutat.

Som una rosa boscana
que sols quatre fulles té,
molt senzillà, poc galana,
que estima molt son rosè.

Sempre a sa soca arrambada
mai l'han poguda arrancà
i entre el brancatge amagada
el vent no l'esfullarà.

Esperant sols l'aliment
la saba d'aquest roser
fins que a cullir-la es presenti
del cel el bon jardiner.

Som feliç sense ambició,
res nat del món m'enlluerna,
no m'empaig de casa externa
complint la meua missió.

Procur fer bé en el comú,
de fer-lo mai tenc peresa,
poseisc una riquesa,
no tenc enveja a ningú.

Pas i mir i vaig i venc
i en veig molts més rics que jo,
però al cor tenc un tressò:
m'acohort amb lo que tenc.

Som una pobre pagesa
que ben poc he estudiat
i pas tranquila la vida
allunyada de Ciutat.

ROSA DE TOT L'ANY.

EL SEN BIEL

No penseu, lectors de L'IGNORANCIA, que no vulga seguir contant-vos froços de vida d'aquell homo famós i deverfit qui semblava alegria per tot arreu, i que com vaig dir l'altre dia de pagès, va arribar a esser el meu padri.

Lo que es que les coses meves no anaren a rumbo, fa més de dos mesos, anant darrera unes mines que m'havien dit que trobariem darrera Sant Salvador.

Avui que ja teniu carbó a la vista per descansar som anat a la caseta del Port, disposat a fer una bona pescada; però l'homo proposa i Deu disposa! Fa un temporal que no me deixarà treure el nas més en-llà de

la Baiera... i no n'he pogut sortir amb la meua

I demanant devall el *pi castal*, que hi ha devora el Babo, m'he recordat de L'IGNORANCIA... i del meu padri.

I com un qui no fa res... vet-aquí que ara vos ne contaré una altra de quant En Biel era l'atlotet que ja coneixen;

Idò vet-aquí que era un vespre d'hivern.

Tota la familia seia su ran del foc. Havien acabat de passar el rosari, i esperaven que fos l'hora acostumada per sopar. Les atloles triaven blat que havien de dur an el molí. La padrina filava. El padri contava de la guerra i dels viatges que havia fets. I en Biel, ajegut damunt una pell, tan a prop del foc que casi se cremava, escoltava embadalit.

Son pare aprofitant un moment de silenci, se girà an En Biel i li digué:

—Biel, vés a donar paia an en Fumat. Ell que si; no'n feu gens de càs; perque encara que tenia molt de respecte a son pare, la feina que li comenava no era gens del seu agrado. Feia tan bon-estar vora el foc escoltant rondalles! I defora feia un fret! Mirau que així meteix tot haver de recaure damunt ell!

Però son pare no era home de bromes; i pegà una mirada severa... i no tengué més remei que anar hi.

Quant obri la porta del corral, li envestí un oratgi tan fi, que trepanava. En Biel s'aturà una mica, i en pensà una de les seves.

La portassa que servia també d'estable i pallissa, estava an el fons d'el corral donant a un altre carrer. En Biel hi va arribar i donà la racció de paia an en Fumat.

Tot rebent els de la cuina sentírem un gemec esglaiador. Un *Ai!* llarc, agut atravesà l'aire i s'estengué per dins la nit.

Tothom pegà bor. Blat, filoves, tot anà a la porra, i atropellats s'en anaren a la portassa. Tan ferest havia estat el gemec que aviat tota la casa s'omplí de veinats.

Trobaren en Biel a un recó de l'estable. Son pare i el padri l'agafen, i tan aviat com pogueren el dugueren dins la cuina. El miraren de tot vent, el mig despullaren i son pare, no vegent-li cap ferida comensà a sospitar.

—Bon remill!— exclama—Ja diràs que tens.

En Biel obri els ulls, i palplant-se les costelles exclamà:

—En fumet ha pegat una coça i no sé si m'ha ferit a mi o a sa menjadora!

UN FELANITXER.

Els Presoners de Nàpols

(Cançó popular.)

A la ciutat de Nàpols
Hi ha una presó, la vida mia!
Hi ha una presó, la vida amor!

Hi ha vint-i-nou presos
Que canten la cançó, la vida mia!
Que canten la cançó, la vida amor!

La dama està en finestra
Qui escolta la cançó, la vida mia!
Qui esolta la cançó, la vida amor!

Los presos s'en temeren
Ja no cantaren nó, la vida mia!
Ja no cantaren nó, la vida amor!

—Perquè no cantau presos,
Perquè no cantau nó? la vida mia!
Perquè no cantau nó? la vida amor!

—Com cantarem senyora,
Si estam en greu presó, la vida mia!
Si estam en greu presó, la vida amor!

Sense menjar ni beure
Si no's un roegó, la vida mia!
Si no's un roegó, la vida amor!

—Mon pare, lo meu pare,
Jo vos deman un dó, la vida mia!
Jo vos deman un dó, la vida amor!

No vos deman València
Ni tampoc Aragó, la vida mia!
Ni tampoc Aragó, la vida amor!

Ni tampoc Barcelona,
Ciutat de gran valor, la vida mia!
Ciutat de gran valor, la vida amor!

—Ma filla Margalida,
Quin dó voleu que us do? la vida mia!
Quin dó voleu que us do? la vida amor!

—Mon pare, lo meu pare,
Les claus de la presó, la vida mia!
Les claus de la presó, la vida amor!

—Ma filla Margalida,
Això no serà, nó, la vida mia!
Això no serà, nó, la vida amor!

—Dels presos que allà canten.
Digau, que'n fereu vos? la vida mia!
Digau, que'n fereu vos? la vida amor!

Demà serà Dissabte,
Los penjaràn a tots, la vida mia!
Los penjaràn a tots, la vida amor!

—Mon pare, lo meu pare,
No'm mateu l'amador, la vida mia!
No'm mateu l'amador, la vida amor!

—Ai, filla, Margalida,
Quin es ton amador? la vida mia!
Quin es ton amador? la vida amor!

—El de la roba blava,
Que té el cabell tan ros, la vida mia!
Que té el cabell tan ros, la vida amor!

—Ma filla Margaridá,
Será el primer de tots, la vida mia!
Será el primer de tots, la vida amor!

—Ai pare, lo meu pare,
A mi penjau-me i tot, la vida mia!
A mi penjau-me i tot, la vida amor!

Posau a cada forca
Un ramellet de flors, la vida mia!
Un ramellet de flors, la vida amor!

Perque la gent que passi
Me senti bona olor, la vida mia!
Ne senti bona olor, la vida amor!

I diga un Pare-nostre,
Per l'ànima de tots, la vida mia!
Per l'ànima de tots, la vida amor!

Amb una Ave-Maria,
Per mi i per l'amador, la vida mia!
Per mi i per l'amador, la vida amor!

Cor in Bobis.

Etcisos

An en Pera-Pep de Na Sentema

Amic meu: Lo promès sia atès. Vaig dir-vos que vos contaria la feta, i vull complir-ho.

Mestre Miquel Jui, es un fuster del meu carrer, bon homo ferm i m'agrada anar a ca-seva per fer la xerrada. Solen anar-hi els quatre veïnats que no tenen feines, i desia-ra hi fa qualque passada el Vicari. Ja podeu pensar que tots som persones formals, i que lo únic que feim es treure a rotlo tot lo que passa pel poble.

Ahir hi vaig trobar el Vicari i en Tofolet, un fadrí vellard, coix per més senyes, qui escriu a l'Ajuntament; i com es natural; parlàrem de les bruixeries. El Vicari es l'únic que diu que no hi creu, i no pot dir altra cosa; però em pens que la processó li corri per de-dins, i que no les té totes segures. Perque, lo que li deia mestre Miquel:

Vostè troba natural que una atlofa gras-sa i més sana que un gra d'ai, assutsuaxí, no més per que té un disgust, li agafen basques i l'endemà se troba fluixa de tot, i per no res se cansa i ses cames s'inflen i els metges i potecaris no la poden curar?

—I es confit dins s'oli?—Preguntà en Tofolet.

Jo vaig contar el pas de la cabra, encara que tots el sabien, i per cert que m'arribà a empipar la rialleta del Vicari, qui com que s'en afalconàs de mi:

Amb això el sen Rebec passava i el cridàrem,

—Homo;—li vaig dir,—Vet aquí el senyor Vicari qui diu que no podem creure amb bruixeries,

—Remissa serenat—contestà.—A mi m'han de dir que no hu crega i n'estic focat? Fa quatre mesos, que tenia sa meva dona que no passava pel portal, i avui no més té la pell i els ossos. I això que no son coses de bruixeria?

Noltros no obriem boca mentres ells s'es-cobletjaven. No més en Tofolet pegava capades cada vegada que en Rebec responia

—I qui havia de voler mal a madó Pixedis?—li digué el Vicari.

—Si un no tengués mal no gemegaria—contestà—Fa devers un any que tengué quatre paraules fortes amb na Lluçia dels Enfronts i aquella mala geneta li digué «Aquests llocs teus los me tenc de menjar». Un de tot-d'una no anà amb allò, perque pareix que son paraules dites per vet-aquí; però, quant som vist que s'aprimava i perdia ses carns a grapades, un homo hi pen-

sa i ho veu ben clar. Mala pòlissa! Mal te menjases ses ungles des sogre qui fa set anys que's mort i les duia brutes.

—Rebec, tu vas malament. En lloc de pensar en bruixeries, seria millor que la duguesses an els metges.

—Metges! Ja l'hi som mostrada an els metjes i que han fet? res. Diuen que té debilitat: que està emèniga, i que s'ha de reforçà. I, com s'ha de reforçà, i te ses barres estretes? Metjes? no m'en parli de metges; que no mes van an es seu negoci, i diuen que no creuen en bruixeries, perque això los devalla sa menjadora.

—No son els metges tot-sols; no hi ha cap persona d'estudis que hi crega, i l'Església ho té com un pecat mortal.

—Ja demanarà a D. Xerafi que li succeï amb sa cabreta. I... l'Església... Sab perque no hi creuen els capellans? Idò... perque no los convé.

Jo aquí trobava que hi havia de aficar la meva, però el Vicari no me donà temps, perque ben encès demanà:

—Huei! Germà; i perque los convé an els capellans?

—Los convé... Perque los convé—Contestà en Rebec fent sabonereta.

Aquí el Vicari li envelà sense més raons, mentres en Tofol fent l'ullet pegava la capada més forta.

Mestre Miquel no digué res, i jo, que no m'agrada posar-me malament amb la gent de cota, vaig fer un poc de pasteta diguent que pentura amb los animals no era lo mateix que amb les persones, però que lo de la cabra era bruixeria, i lo de la seva dona no era natural. Vaig mirar de quedar bé amb tots; però crec que lo que passa per Bini-carbó es cosa del dimoni.

Demà aniré a veure en Caliu, que me diuen que'ls seus animals ja van per bé, i veurem que es estat.

Cuidau-vos de sa meva comanda... donau-me noves de la vostra salut i de la dels altres ignorants. Tantes malalties que seràn cosa d'etcis?

Vostre

SERAFI DES-VALL.

Esquits i espíres

A Son Servera, l'altra diassa de pagés, uns quants serverins reflexius s'adonaren de que els altres serverins eren rústics i desbuats, i se cregueren en el cas de elaborar un instrument de cultura per pulir-los una mica. I fundaren una societat amb el nom de *Cultura Cerverense*. (No vos n'admireu, que *le nom ne fait pas la chose*).

Constituïda la *Cultura*, uns dels primers actes del principal promotor, i membre de la Junta Directiva, quin dirieu que va esser?

Idò, amb nou socis més, alguns d'ells, atlots qui jase senten persones, escrigueren en el setmanari de *cultura Foc i Fum*, quantre el Rector de la vila per que cump'leix amb

la seva obligació, i quantre el batle perque fa de batle. Això se diu fer cultura!

I un homo pensà dels altres socis de la *Cultura Serverense* y especialment dels altres membres de la directiva, que tal deven esser? Per que si s'en fan solidaris i es ver allò de *dime con quien andas i te diré quien eres*, dins poc temps tota la vila i els seus entorns, serà una mar de cultura..... *serverense*. Marca nova!

Desde dilluns d'aquesta setmana fornamentir l'hora nova... Aqueix comandar les hores. no havia succeït desde que L'IGNORANCIA surt pel carrer. I heu ha de celebrar, convidant tots els ignorants a una vega de ca-cahuets!

Ai, pobres fumadors.

No sabeu quina l'ha feta el govern?

Idò ha pujat els preus del tabac d'un modo que avui no hi ha més remei que esser ric o no fumar.

D'avui endevant ja no vos convidaràn a fumar perque si. El qui vos convidi serà per treure-ne raque.

Lo millor seria que tots ho deixassim a la una! Va? Idò, endevant.

Els manacorins devèn estar que no hi caben.

Tenen un convent, cosa que no es rara, Aqueix convent té un claustre, lo que tampoc es raro.

Però aquest claustre es molt hermós i digne d'esser vesifat!

Ara està en perill. Sabeu per que? Idò perque l'ha declarat monument nacional.

Recordau la *Porta de Santa Margàlida* de Ciutat que quant la varen haver monumentada una guarda d'amics del país la firaren en terra.

A Ciutat i a Inca pareix que volen fer *somaten*. Un *somaten*, (som atent=estic a punt). Es una espècie de guardia ciutadana. Mos agrada l'idea. Per tot n'hauriem de fer. Sempre es un medi de fer civisme.

Un negoci nou... vell.

Enguany la rifa de Nadal engrescarà més la gent. La grossa es tornada més grossa.

Enguany els que siguin sortats amb la vesita d'aqueix elefant, treuràn, espantau-vos! treuràn 1500 duros per pessefa.

Però qui creis que ho pagarà? El de sempre.

Com que han aumentat 6000 billets!

A Ciutat hi torna haver alició de bon-veres a sortir al camp.

Mos n'alegram. Aixís se guanyaràn dues coses: salut i doblers.

El retgidor socialista de Ciutat, se refira de l'Ajuntament i de la política... Així ho ha dit a una carta.

Això ho entenem. Lo que no entenem

es la causa que l'ha duit an aqueixa resolució.

Perque dona la culpa a la vaga que han feta sense motiu a Ciutat,

I per altra part afegeix que ell es l'autor de les fulles que repartien firmades pel *Comité d'obriers i soldats!*

En que quedam? En no esser que somien aquell monòleg d'aquell somniador Hamlet que comença.

Esser o no esser: Ve aquí el problema.

DELS POBLES

Felanitx

Felanitx, el poble hermós,
més hermós en primavera
que té camps de tof colós
fins a la blava ribera.

Avui amb tò suplicant
i a Sant Salvador s'en puja,
perquè vengui bona pluja
a la Verge, demanant.

Es la nota més intensa
i la que més pena fa!
el veure l'ametlerà
que ja apenes se defensa

de la set que les arrels
ja cruix com en agonia.

Gloriosa Santa Maria
ajudau vostres feïls.

NOTA:

Per a veure i poder di
lo que son, havem pensat
anà en viatge descansat
a Bunyola i a Llubi
pujar al Puig d'Inca, i
si trobassim un bon dia
veure que es Santa Maria
que are en diven *del Camí*.

I al tornar, si m'estimada
mussa, me vol ajudar
contar-vos en bell cantar
toda la cosa admirada.

L'ODOR

BERBES

Hi ha un carrer de Ciutat que li diuen *ca de sulio*.

En aqueix carrer hi ha una partida de *estacions*, vulgarment anomenats cafetins i taveres.

Abans d'ahir, sense recordar-mos-ne, anaven per aqueix carrer cap a ca un amic que viu a la porta del camp.

Dèu passes endavant, seguint el mateix camí, anava pacífica i estoïcament un transeunt. De prompte s'aturà, mirant unes grans lletres vermelles que anunciaven un nou establiment de begudes. Quant ho hagué lletgít exclamà.

—Un caso amb... jo mateix... I que es això?... ¡Una rateral!

I atropellant el seu pas, com el qui fug d'un perill seguí, carrer avall.—Per l'espectacle: V. S. M.

Un senyor de més volumen abdominal (vulgo: de panxa grossa) que de potència intel·lectual, viatjant en tren, lletgia an el diari las *noticias del dia*, tombat sobre els coixins del cotxo, fumant i escupint grollerament per la dreta i per l'esquerra.

El diari donava compte de un *Suicidio en la calle X...* i el senyor gros demanà a un altre:

—I que vol dir *suicidi*? Quina d'ferència hi ha entre *suicidi*, *homicidi*, *parricidi*, i altres paraules consemblants qui acaben en *idi*? Per exemple: si ara vostè me matava a mi, que seria? *Suicidi*, *parricidi*, *fratricidi*...?

—Res de tot això—contestà l'altre.

—Idò què?

—Just serien metances i res pus.

Un comerciant qui anava enrera d'osques ferm, i estava si'm declar si no'm declar en quebra, trobant-se una mica destrempat del ventrell, anà a mostrar-se a un metge amic seu.

El metge el mira, el polsa, li fa treure la llengua, l'escolta... i vegent que lo que tenia li venia dels maldecaps i apuros, li feu una recepta, i fent la mitja li donà coratge, assegurant-li que amb allò se compondria.

—El vostro mal es bo de curar.

El malalt, se'n va cap dret a ca'l potecari i demana si li volen despatxar la recepta. El potecari la se mira... i la torna entregar al malalt diguent-li:

—Ni tenc lo que demana, ni tan sols entenc la recepta.

El malalt més de mig mostri sortint de la potecaria, troba un conegut, i li conta la feta.

—Veau!—diu aquell—Mostrem la recepta.

I quant la veu se tira a riure i diu:

—I això no ha entès es potecari? Ell es ben bo d'entendre.

—I que diu?

—Vet-ho-aquí: *10 billets de mil pessetes*.

El sen Jaume era un homo devertit i molt agradós de fer una broma.

Al temps de matances, el carnicer mata porcs, cada pic que l veia li demanava:

—Sen Jaume, quant el matam a ca vostra?

—Quant vos volgueu—li contestà un dia.

—Idò, dilluns a las sis, si vos cau bé.

—A jo sempre me cau bé que'm donin un porc mort.

El dilluns de matí el carnicer s'entrega d'hora a ca'l sen Jaume, amb la cenalleta plena de ganivetes ben esmolades i tots els altres arreus, i me troba el sen Jaume ben tranquil, assegut a la foganya, i... bo es pipades i quant li demana el porc, el bromista li diu:

—Jo m pensava que vos el me duriau!

Medò Simona té el seu homo gatera de tot! Un diumenge a vespra s'entrega a la casa ben calent d'orella, i demana el sopar, si es cuit.

—I ara! Què vas biel, o has begut de més? Que ja no te recorda si has sopat a nit?

L'homo dubta: no se fia d' ell mateix. Se posa an el portal per prendre la fresca.

I si qualcú passava i li demanava:

—Sen Tomeu, que ja heu sopat?

Ell responia tartamussetjant:

—Di... di... di... ven que si.—BATISTA.

TRENCA-CLOSQUES

TARGETA

ANTONIA A. MUR

Compondre amb les lletres d'aquesta targeta el nom d'un polític de fama mundial.

CAVILACIO

Cercar un llinatge que consti de quatre síl·labes. Si li llevant les dues darreres dirà el nom d'una capital europea.

SINCATEGOREMA

PART DEL COS—CONSONANT—METAL
—ANIMAL = *Illa espanyola*.

Aida.

GEROGLIFIC

no P kis i † en D 1

Cap Novell.

SEMBLAMCES

- 1.ª ¿En que s'assembla un aeroplà amb un capell?
- 2.ª ¿I s'astillé d'En Llompert amb un ginevet?
- 3.ª ¿I un homo lleig amb un tros de carn dolenta?
- 4.ª ¿I una nárnera amb una botella?
- 5.ª ¿I un homo gat umb una baldufa?

Els dos cosins

ENDEVINAIA

Jo no som, lectors, trompeta
i son igual que si ho fos,
ni som tampoc escopeta
encar que tenc dos canons.

C. B. C.

(Solucions an el número qui ve, si som vius)

Solucions en el número passat:

A la targeta: «MALLORCA EDITORIAL»

Al gerooglífic: *Dobbés fan dobbés*.

A l'endevinaia: *Un llibre bò*.

Al ambidex: *Rus*.

Al sincategorema: *Lluchmajor*.

Al logrogrif numèric: *Mireia*.

A la fuga de vocals:

*Porqueret de sa pallisa
en temps que seràs porqué
no guanyaràs cap dobbé
i aniràs descalç a missa.*

ENDEVINAIRES:

Uns estudiants; Un que apren de no menjà.

En Jordi de Son Carlà.

Tip. Durán.—Inca